

VERSLÁB • VERSLÁB • VERSLÁB • VERSLÁB

Takács Zsuzsa

A ZÖLD DZSEKI

*Ott ült a SPAR előtt a két rongykupac,
a hetvenéves koldus és hatvan körüli élettársa,
akivel nemrégien kerültek össze, s akit azonnal
be is mutatott nekem. Elképzeltem közös életüket.
Nyaralásukat a közeli parkban, az esős napokat,
hitvesi ágyukat: a bokoraljat, a rengeteg romlott
ételt, amit megettek, a telet a János kórház
tbc-osztályán, magányosságukat a nyolcágvas
kórteremben, a betegek undorát, az orvosok
közötti vitát, amelyben végül a szájalom és/vagy
a fertőzésveszély elhárításának indoka győzött.*

*Emlékszem az első tavaszi napra, amikor
gyógyultan az „otthonába bocsátották”.
Nagyon vágytam már haza – sóhajtozott.
Akkor már újra egyedül volt. – Hogy érti? –
kérdeztem: – hát az utcára! – mutatta és
magyarázta akár egy boldog földönkívülinek.
Az Amerikában vásárolt zöld dzseki lett végül
a neheztelése kiváltó oka. Régi darab, vízhatlan
és meleg, évekig abban lapátoltam a havat,
tőle meg ellopták a kabátját. Tél volt megint.
Kékre fagyottan ült a szokásos helyen.*

*Hazamentem és elvittem neki. Föhlállt és átölelt.
Cserepes szája az arcomat érte. Ellöktem
magamtól, megtántorodott, arcomról letöröltem
a nyálát, hebegett valamit. Szégyelltem magamat.
Halott idő volt, a közlekedés leállt. (A Város
épp vendéget fogadott – egy keleti zsarnokot.)
Jelenetünknek nem volt résztvevő tanúja, nem
mondta senki: ha a kisujját nyújtja
ezeknek, rögtön az egész karját akarják!
De tudtam, hogy valaki néz, akit én nem láthatok.
Ott éhezik és fázik minden utcasarkon, és megítél.*

A ROVATOT SZERKESZTI: KIRSCHNER PÉTER

VILÁGVÁROS A DUNA
PARTJÁN*Buza Péter*

Legszívesebben – a címmel kezdve – végigelemezném ennek az egyébként dicséretre méltóan szűkszavú, de annál gazdagabban illusztrált s a szándék szerint izgalmasan tördelt városkalauznak minden mondatát. Hogy megmutassam, milyen keservesen nehéz feladatnak gondolom kiskamaszoknak ismeretterjesztő munkát írni Budapestről.

Ehhez az elgondolásomhoz keresve biztosabb platformot elolvastattam s recenzáltattam tíz éves unokámmal is a kötetet. Aki, rímelve ki nem mondott véleményemre, itt-ott (nem ezekkel a szavakkal) túl felnőttesnek, nehezen érthetőnek minősítette a szöveg némely fordulatait, miközben amúgy erősen megdicsérte a fejezeteket: témaválasztásuk érdekessége, izgalmai miatt.

Pokolian nehéz nem csak ilyen könyvet írni, de arról ítéletet mondani is. Kezdjük azzal, hogy a szerzőnek (jelen esetben: szerzőknek) el kell döntenie, mi az, ami egy város életéből s történetéből ezt a korosztályt a leginkább érdekelheti. De már ebben a fordulóban azt is tisztázni kell: az esély arra, hogy a végeredményt vonzóan találják majd, csak bizonyos gyerekek esetében feltételezhető. Utóbbiak száma (sok, közismert ok miatt) erősen véges, s ami érdeklődésük fókuszát illeti, tovább szűkülnek az amúgy is kevesek körei.

Azon kevés kistizenévesek is, akik rendszeresen olvasnak (mint például az unokám – ami persze korántsem véletlen), főleg más médiumok üzenetét fogyasztják. Olyanok befogadására szocializálódtak (vagy kényszerültek), amelyeknek szabásmintája, feldolgozás-technikája alig valamennyire hasonlít a Gutenberg galaxis produktumaiéra.